

Список використаних джерел:

1. Соціальна відповідальність <http://ied.kpi.ua/wp-content/uploads/2015/10/Socialna-vidprovidalnist.pdf>
2. Савчин М.В., Правове регулювання та економічні свободи і права. 2020. с.85

ЦОЙ Ангеліна,

слухач магістратури
факультету підготовки фахівців для
органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:

ЮНІНА Марина,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права
та процесу Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

ПОНЯТТЯ ТА ЗНАЧЕННЯ МЕДІАЦІЇ У ВИРІШЕННІ СПОРІВ

В умовах сучасності для України, яка відповідним чином стала на шлях європейської інтеграції, все більш актуальним постає певне питання застосування механізмів вирішення спорів поза юрисдикційного спрямування. На сьогодні, суспільство потребує нових, а саме прогресивних методів вирішення будь-яких спорів методами, які б несли в собі мінімальні часові та фінансові витрати. Вирішенням цього актуального питання може стати саме відповідний інститут примирення, який має назву медіація, що на відміну від інших альтернативних методів вирішення спорів, безпосереднім чином спрямована на збереження партнерських стосунків між конфліктуючими сторонами та продовження співпраці між ними, чи залишенням дружніх взаємовідносин.

Медіація становить певний процес вирішення нагальної проблеми між відповідними сторонами на основі переговорів з певною участю нейтральної сторони (тобто медіатора). Інакше кажучи, то медіація, певним чином виступає як програма примирення сторін, яка полягає в вислухованні осіб та направленні їх в найсприятливішу сторону задля вирішення їх конфлікту. [1] Правова література чітко визначає саме види медіації як одного із альтернативних способів вирішення спорів, а саме: 1) пряма та непряма медіація, яка відповідним чином залежить від волі сторін (тобто при безпосередній їх зустрічі чи коли посередники передають інформацію між сторонами особисто); 2) сімейна медіація; 3) медіація в адміністративних

справах; 4) медіація у галузі корпоративного управління.

Основною спрямованістю медіації є безпосереднє врегулювання конфліктів, яке не слід ототожнювати з його розв'язанням. Доцільним є визначити думку М.В. Примуш, що в своїй науковій праці висвітлює, що розв'язання конфлікту безпосередньо являє собою спільну діяльність його учасників, яка відповідним чином спрямована на припинення протидії та вирішення проблеми, яка саме і призвела до їх зіткнення. Саме по собі врегулювання конфлікту відрізняється від розв'язання тим, що в усунення протиріччя між відповідними опонентами бере участь незаінтересована (тобто третя сторона), участь якої можлива за згодою протидорчих сторін, так і без їхньої згоди. [2] Дана думка чітко висвітлює фактори за якими необхідно відрізнити врегулювання конфлікту та його безпосереднє розв'язання, адже вони визнаються не тотожними поняттями і не можуть використовуватися як одне.

Щодо змісту медіації, слід зазначити той факт, що вона сама по собі створює певні передумови та шляхи прийняття осмисленого взаємоприйнятого рішення, що безпосередньо базується на досягненні консенсусу між сторонами, які відповідним чином втягнуті у спір.

В Україні вже довгий час існує невирішене питання стосовно відповідного запровадження медіації безпосередньо на правовому рівні. Вважаємо, що це є не доцільним, адже враховуючи міжнародну практику використання відповідної процедури медіаторства для вирішення спорів, можемо зазначити, що медіації показує себе тільки з позитивної сторони і саме тому наша держава потребує додаткового (альтернативного судовому) заходу вирішення спорів.

В правовій доктрині існує певна думка, що за допомогою самої медіації можуть бути вирішені будь-які конфлікти (незалежно від складності самої ситуації), в яких сторони дійсно хочуть вирішити свій спір, оскільки даний процес становить собою мінімальний ризик для всіх учасників конфлікту. [3] Однак, існує варіант лише втрати часу, адже не завжди сторони конфлікту схильні до його найшвидшого вирішення, шляхом переговорів та знаходження певного компромісу. В даних випадках, а саме коли під час здійснення процесу медіації не досягнуто відповідної згоди, сторони конфлікту можуть певним чином звернутися чи повернутися (якщо від самого початку вони вирішували свій спір в законодавчих установах) до судової чи іншої процедури.

Але, все ж таки, медіація є дуже ефективним альтернативним способом вирішення спорів, адже завдяки їй можливим стає збереження чи відновлення взаємовідносин між сторонами, а також можливість запобігти виникненню побідних ситуацій (конфліктів) у майбутньому.

Виходячи із вищезазначеного, зробимо висновок, що медіація являє собою певний процес на основі переговорів, шляхом залучення медіатора, де головною метою виступає саме вирішення нагального конфлікту та

безпосереднє примирення сторін. Значення медіації є не малим, адже вона слугує задля ефективного вирішення будь-якого конфлікту між сторонами в короткий проміжок часу та за мінімальними витратами на відповідний процес, а також відповідним чином надає можливість зберегти чи відновити взаємовідносини між сторонами.

Список використаних джерел:

1. Кузьміна М. Юридический конфликт: теория и практика разрешения. М.: Юрлитинформ, 2013. 59–60 с.
2. Примуш М. Конфліктологія: навч. посіб. Київ: Професіонал, 2006. 288 с.
3. Поліщук М. Я. Поняття медіації як альтернативного методу вирішення спорів. Держава і право. Юридичні і політичні науки, 2014. 134-139 с.

ЧЕРНИШ Деніс,

здобувач вищої освіти третього курсу факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,

кандидат юридичних наук, завідувач кафедри цивільного права та процесу Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПОРЯДОК ЗДІЙСНЕННЯ ПРЕДСТАВНИЦЬКОЇ ФУНКЦІЇ ПРОКУРОРОМ У ЦИВІЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ

У даний час представницька функція активно реалізується органами прокуратури у наступних сферах: охорона довкілля, захист державних інтересів у галузі земельних правовідносин, реалізація принципу законності у галузі проведення публічних закупівель за рахунок бюджетних коштів тощо. Статистичні дані 2018 року, які характеризують рівень реалізації представницької функції прокурора, наступні: загалом прокурорами за цей рік розглянуто 3130 справ на захист інтересів держави; кількість задоволених позовів становить 4572; сума, на яку задоволені позови прокурора на захист інтересів держави, становить 16 692 342 гривень [1].

Представництво полягає у здійсненні прокурором процесуальних та інших дій, які спрямовуються на захист порушених інтересів або від загрози їх порушення. Представницька функція прокурора виконується у разі нездійснення або здійснення неналежних чином цієї функції органом державної влади, органом місцевого самоврядування або іншим суб'єктом